

[Pinholt.]

Det drejer sig om et Par og halvfems Tusind Kr., som er givet til Opførelse af Kirker i Rødning, Rønbjerg og Vor Frue Kirke i Aarhus. De tages af Stiftsmidlernes almindelige Reserve- og Administrationsfond, som beløber sig til 1 547 000 Kr. Jeg har den Opfattelse, at den højtærede Minister mener, at han egentlig kan disponere over denne Fond, og at han har fri Raadighed over den. Jeg er nu ikke sikker paa, at dette er rigtigt. Jeg tror ikke, han kan det efter Loven af 1922. Men vi har altsaa tiltraadt det og er endda gaaet med til mere, idet vi har tiltraadt, at der anvendes 9 000 Kr. til et Standardværk om Danmarks Kirker. Det lægger jeg Vægt paa, da jeg anser det for at være et udmærket Formaal, og jeg synes ogsaa, det er rimeligt, at det bliver afholdt heraf.

Det er de Bemærkninger, jeg har at gøre til de Ændringsforslag, vi ikke har kunnet tiltræde. Jeg skal derfor anbefale mine politiske Meningsfæller, ja, alle Tingets Medlemmer, at de ikke stemmer for det Ændringsforslag, der er opført under Nr. 177 i Bilaglisten, om en Bevilling til denne Rejse til Stockholm. Jeg tror, det vil være klogt, om Embedsmændene ser, at der ikke er alt for stor Tilslutning til denne Udgift.

Korsgaard: Angaaende de af det ærede Medlem Hr. Pinholt omtalte Rejseudgifter vil jeg gerne sige, at som det fremgaar af Betænkningen, har vi konservative Repræsentanter givet Tilslutning til, at Pengene udbetales, men heri maa ikke ses, at vi ikke ligesom det ærede Medlem Hr. Pinholt mener, at Rejsen har været for dyr. Paa den anden Side har vi ment, at naar Pengene nu engang er brugt, er dog Beløbet ikke saa stort, at det bør give Anledning til, at der rejses en stor politisk Drøftelse. Men som angivet: vor Tilslutning giver ikke Udtryk for, at vi ikke mener, at det kunde have været gjort billigere.

Med Hensyn til Det kongelige Teater mener jeg, at den Sag reelt er afgjort ved Vedtagelsen af Finansloven, idet der jo paa det daværende Tidspunkt klart blev tilkendegivet gennem Oplysninger, indhentet fra Det kongelige Teater, at det vilde blive nødvendigt at have et Beløb af rundt regnet 1 050 000 Kr. til Raadighed for det Finansaar, der for kort Tid siden er afsluttet. Jeg mener derfor, at det ogsaa maa være en Selvfølgelighed, at i hvert Fald alle vi, der stemte for at bevare Det kongelige Teater under den Form, det nu søges bevaret i, giver Tilslutning hertil.

Af Ændringsforslag har jeg i øvrigt at omtale Ændringsforslag under § 26, som vedrører Indenrigsministeriet, og som i anden Omgang, om jeg saa maa sige, vedrører Apotekervæsenet. Dette Forslag har det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og jeg ikke kunnet give vor Tilslutning, for det første, i hvert Fald for mit Vedkommende, ud fra den principielle Betragtning, at jeg overhovedet ikke ser nogen virkelig forstandig Handling i Afløsning af Apoteker i Almindelighed og dernæst aldeles ikke kan se, der er nogen særlig Grund til, at denne Afløsning skal finde Sted i særlig hurtigt Tempo. I øvrigt maa jeg sige om Motiveringen, der jo til en vis Grad gaar ud paa, at man ved at foretage denne hurtige Afløsning sparer et Beløb, jeg tror, det er 3 Mill. Kr., at denne Motivering tror jeg ikke er videre holdbar, saaledes som den er opstillet; for saaledes som den er opstillet, maa man antage, at ingen andre vil komme til at betale disse 3 Mill. Kr. Men Forholdet er jo det, at naar dette Beløb skulde kunne indvindes, saa ligger bag denne Antagelse, at en ældre Apoteker kan købe sig Ret til, at hans Søn, hvis han ellers opfylder Betingelserne for at være Apoteker, kan blive, om jeg saa maa kalde det, hans Successor. Men hvis han tilkøber sig denne Ret, skal han derfor give et vist Beløb, og man har altsaa regnet ud, at ved nu at lade Afviklingen ske meget hastigt kan man herigennem indvinde dette store Millionbeløb. Men den anden Part i Sagen, altsaa Apotekeren med en Søn eller en Arving, vil gladelig — jeg maa gaa ud fra, at det er gladelig — betale disse Penge. Han mener altsaa, at det er en god Forretning. Kan nu nogen virkelig for Alvor tro, at begge Parter gør en fortrinlig Forretning, uden at en tredje Part kommer til at betale Gildet? Jeg har i alt Fald aldrig oplevet Forretninger af den Art, hvor begge i Virkeligheden tjente kolossalt, Staten altsaa et stort Millionbeløb, medens den ældre Apoteker dog kun for det opnaaede Gode gav et saadant Beløb, at han mente, det blev en god Forretning for ham.

Der maa være et Hul i Ræsonnementet, og jeg beklager, at slige Huller kan opstaa. Det kan tænkes, at den tilsyneladende Fortjeneste tjenes paa Bekostning af, at Farmaceuter i et langsommere Tempo kan faa Apoteker, end de ellers vilde kunne faa det, hvis ikke Successorinstitutionen blev effektiv, og det kan ogsaa tænkes — og det tror jeg er det rigtige —, at hele Fortjenesten skabes ved, at Apotekerpriserne i højere eller mindre Grad opretholdes. Der er i det hele taget det meget beklagelige ved